

„ÉN VAGYOK
AZ UT, AZ IGAZ-
SÁG ÉS AZ ÉLET.”

„SENKI NEM
MEHET AZ ATYÁ-
HOZ, HANEM ÉN
ÁLTALAM.”

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

THE GOSPEL MESSENGER

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

PUBLISHED MONTHLY BY THE HUNGARIAN BAPTIST ASSOCIATION.

Kéziratok, reklamációk a szerkesztőséghez intézendők. — Editor's office: 8005 Holton Ave. Cleveland O.

KARÁCSONYI ÖRÖM.

„Ime hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszén.”

A zsidók várták a Messiás megjelenését. Ezen várakozásukat Istennek többszörös és megmásíthatatlan ígéreteire alapították. Különösen az elnyomatás idejében sokszor sóhajtottak fel eképpen: Vajha eljönne Sionból Izraelnek szabadítója! A Messiás eljövételét úgy képzelték, hogy egy hatalmas egyéniség fog támadni, ki megszabadítja őket a rómaiak gyűlölt uralmától, s a nemzeti királyságot, s azzal Izrael fényes uralmát ismét helyre állítja.

Az angyal szavai majdnem ezt akarják velünk sejtetni, amidőn az egész nép örömeire hivatkoznak. Hanem mi tudjuk, hogy a zsidók tévedtek az ő reményökben, amikor azt gondolták, hogy Isten földi megváltást akar az az ő részükre szerezni. Igen nagy áldozat lett volna azon kevés eredményhez viszonyítva, az örök Igének a testben való megjelenése. Isten segíteni kívánt az „egész népen” t. i. a föld összes lakosain, s ha a történelem világításával megvizsgáljuk a dolgot, akkor azt

látjuk, hogy Krisztus születésével az egész népen, a világ összes lakóin segített, s ezért ez az ünnep az egész világ öröm ünnepe kell hogy legyen.

Kimondhatatlanul becses ajándékot hozott ő azoknak, akik ő benne hisznek. Az Istenfiuság tudata, az Istennek lélekben és igazságban való imádása minden főpapi közbenjárás nélkül, a büntől való szabadulás, az Isten előtt való kedves élet, a feltámadásnak és az örök életnek reménye, mind megannyi drága gyöngyök, a melyeket a Messiás hozott az övéinek. Hanem nagy ajándékot hozott ő azoknak is, akik még nem tudnak benne hinni, s nem is akarják őtet elfogadni.

Ő hozta az ember szeretet, a szánalom érzetét, a nyomorultakon való segítség indulatát az emberiség részére. Nagy feladatok ezek, melyeket mindig jobban és jobban kezd megtanulni a világ. El fog jönni az az idő, midőn az egész világon meg fognak valósulni a Názárethi Jézus által a világba hozott nagy eszmék, s örvendeni fog az egész föld népe a felett, hogy egy éjjelen a bethlehemi pásztoroknak tudomására

adatott az angyal által, hogy a Mesisás megszületett.

Addig is, míg az egész nép örülhet a karácsonynak, örvendezünk mi ő benne hívők, s munkálkodjunk azon, hogy mentől többen megérthessék az ő küldetését, mindig általánosabb legyen az ő születése feletti öröm.

—
„MERT UGY SZERETÉ
ISTEN A VILÁGOT”.

I.

Első adventvasárnap van. A régi város egyik háza padlásablakán sóvárogva lesi Ábrahám bácsi Józsi nevű unokáját. Megboldogult Rebekája ezt az egyetlen hagyta neki, kire úgy vigyázott, mint szemefényére. Legjobb tehetsége szerint azon volt, hogy minden tekintetben pótolja a szülői házat, edessé tegye neki az ott hont; de azt nem akadályozhatta meg, hogy fia kortársaival elmaradjon néha, kikkel jobban szeretett időzni, mint az öreg nagypajával.

Esengve kérte ma is, hogy engedje őt kimenni, hogy pajtásaival játszadozhassék; ekkor hul-

lott az első hó, miből nagy élvezet kínálkozott nekik. Aggodalmas szívvel engedte meg az ő, még baja eshet Józsinak, kárt tehet magába nemcsak testileg, de lelkileg is. Hetek óta oly különös beszélgetést folytatott, ma is tudakozódott nagyapjától a keresztények Istene felől, örömtől sugárzó szemekkel beszélé, mit hallott egyik társától: "Ugy szereté Isten a világot, hogy az Ő egyetlenegy szülöt fiát adá, hogy mindenki, valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örökéletet vegyen." Tehát kérte öregatyját, fejtse meg neki ennek a mondatnak értelmét. Ez a kérdés törként hatott az öreg szívébe. Ő megfogadta, hogy unokáját, ezt az egyetlen, kinél több nem maradt meg szeretettei közül, az ösatyák valóságában neveli, így azonban minden törekvése hiába lett. De — a mi legfőbb — ő maga sem tagadhatta, hogy ez a mondat oly csodásan megható, hogy maga sem képes szívét ez elől elzárni. Mikor a harangok megkondultak az adventi Istentiszteletre, önkéntelen eme szavak ötlöttek elméjébe: "Ugy szereté Isten e világot, hogy az Ő egyetlenegy szülött fiát adá."

De a zugó harangok egyebet is jelentettek neki; azt, hogy az az idő már régen letelt, amikor Józsi megigéré visszajövetelét; eddig mindenkor megtartotta szavát, talán valami baj érte. Ekkor imában Ábrahám Istenéhez fordult, hogy kegyelméből oltalmazza meg a fiut s vezérelje mielőbb haza. De látszólag nem lett eredménye imájának: Józsi nem jött, habár künn már setétedett. Az öreg nem tűrtöztethette magát tovább, lesiet a négy emeletről, keres, tudakozódik, de — eredménytelen fáradozása: nem leli Józsi-ját, senki sem adhat felvilágosítást a fiu felől. Mélyen szomorodott szívvel ballagott haza és fájdalmát az Ur elé hozva, kéré, hogy oltalmazza meg a fiu testét és lelkét.

II.

Éjszaka lőn. N. kereskedő házában a család már nagyban készen állt, mert ez alkalommal

még egy fontos körülmény járult a szent ünnephez. A legidősebb fiu, a nővérek büszkesége, elérte célját az iskolában és rövid ideje mult, hogy valami nagy balasettől megmenekült. Csak ő maga, aki máskor az örvendezők között a legvigabb, oly lehangolt s nem vegyül az ujjongók közé. Valami borus felhő ül homlokán, melyet nem képes elűzni, bármennyire törekszik is azon, hogy szüleit meg ne szomorítsa. Anyja kutató kérdésére kitérőleg felel, de a "jó éjszakát" kívánás idején be kellett vallania szomorúságának okát. Délután, amikor az első havazás élvezetére a születése napjára ajándéku kapott két csikóval kiszánkázott, egy csapat játszadozó gyermek közé került. kiket kiáltozásaival hiába figyelmeztetett s minden erőfeszítése mellett sem volt képes tüzes lovait megfékezni.

A gyermekek ujjongása, a szánkázás és hólabdvetés annyira megvadítá azokat, hogy alig lehetett őket megzabolázni; de a mint tova hajtana, szívrengítő jajveszékelést hall. Amint a lovak kissé megpihentek, visszafordult a szerencsétlenség helyére, itt azonban nem volt többé játszadozó gyermek, csak azt tudta meg, hogy egy fiu a szánkó alá került, de senki sem tudta nevét, sem azt hová vitték.

Erről a fiuról nem tud elfelejtezni és sürgetve kéri szüleit, tudakozzanak utána és segítsenek rajta. Ezek megígérték, hogy másnap azonnal tudakozódni fognak, az ifju pedig Isten hű oltalmába ajánlá a fiut; őt is meghallgatta az Ur épp úgy, mint az öreg Ábrahámot.

III.

Másnap délben mindketten a fiu ágyánál találkoztak. A vérről borított öntudatlan fiut a kerület rendőrsége hamarosan fellelte s mivel ez nevét és lakását meg nem mondhatta, behozták a közeli kórházba. Másnap, amint a fiu eszméletére tért, s bővebb felvilágosítást adhatott maga felől, azonnal értesítették nagyapját. A kereskedő is hamarosan megtudta a hatóságnál, hol van elhelyez-

ve a szerencsétlen gyermek. Gyorsan odasietett gyermekével, hogy megtudja milyen állapotban van s rajta segítsen. A baj nem volt olyan veszélyes, mint amilyentől tartottak. Belső sérűést nem szenvedett, az orvos pedig úgy vélé, hogy néhány hét múlva tul lesz minden bajon.

Ez a hír hálával tölté el mindnyájukat, legjobban a nagyapát. Mi van az öreggel? Folytonos megindultsággal tekintget az ágy vége felé. Ott van valami, ami érdeklődését még jobban magára vonja, mint unokájának sápadt arca. Mi az? Egyszerű falimondat függött ott; ezt a mondatot már többször hallotta. Ezt unokája már többször elmondta előtte, a melyet azóta ő sem birt felejteni: "Ugy szereté Isten a világot, hogy az Ő egyetlenegy szülött fiát adá, hogy minden, valaki hiszen benne, el ne vesszen, hanem örökéletet vegyen." Nem képes te kintetét ama mondatról elfordítani, legjobban szeretné azt szét tépni, mert fél annak tartalmától; érzi, hogy ez a mondat el fogja téríteni unokáját őseinek vallásától; másrészt meg oly hatalmasan vonzó ez a mondat rá nézve és ezt a szót csalja ki belőle: "Boldog, ki ezt hiheti."

IV.

Egy hét eltelt. Józsi állapota napról-napra javult, de nem csak testileg, mert hiszen szemei uj fényben tündökölték. Ő is elolvasta azt a feje fölötti mondatot s nem fordítá el tekintetét arról. Megkéré az ápoló nővért, magyarázza meg neki annak a mondatnak értelmét s beszéljen neki valamit arról az emberről a keresztén; amit hallott, az olyan hatalmasan hatott rá, hogy azt kell mondania: „őreg apám nagyon téved”, ha a keresztvének Messiását megveti. Egyre többet kíván hallani s nemsokára bizonyossá lett afelől, hogy az a Bethlehembe született és a keresztén kisenvedett názárethi Jézus az a Messias, ki Ábrahámnak, Izáknak és Iákoknak megígértetett.

Nagvatyia előtt ezt a hitet, a mennyire csak képes volt, leplezgette, nehogy megszorítsa az

öreget; de hű barátainak, kik őt naponta szinte meglátogatták, leg szívesebben az Údvöztöről beszél get. Emiatt azok őt még jobban megkedvelték, kikengedélyt kértek atyjuktól arra, hogy Józsit ott honukba meghívassák. Az apa szívesen megadta beleegyezését, az orvos is a legjobb orvosságnak találá a vagyonos ház ápolását, de az öregapa határozottan vonakodott ehhez beleegyezését adni. Ő már észrevehé, mi működik unokája keblében s hogy mi vonza őt újabb barátaihoz. Attól tart, hogy a keresztyén családban unokája még keresztyénné lesz. Utóbb még sem állhatott ellen az egyesült kérelemnek, beleegyezik, de annál bensőbbben fordul az ös-
atyák Istenéhez, hogy óvja meg a gyermek lelkét a tévutaktól. Amde bármily bensőleg imádkozik is, nem bír megnyugodni, minduntalan belekeveri ószövetségbeli imájába ezeket az ujszövetségi ígéseket: „Ugy szereté Isten a világot, hogy az Ő egyetlenegy szülött fiát adá.”

V.

Eközben elérkezett a karácsony. Józsi annyira felépült már, hogy visszatérhetett nagyatyjához. Ő ugyan nem vonzódik többé a padlásalakásba, a kereskedő egész családja is ugyanígyra megkedvélte, hogy kérék a nagyapát, csak az egyszer bocsássa el unokáját a karácsonyi ünnepélyre. Megengedi, sőt még ő maga is felajánlja magát, hogy részt kíván venni a családi ünnepélyen; azt gondolá, így majd jobban megóvhatja a fiut az őt fenyegető veszélytől. Vagy talán őtet is áthatotta már a keresztyénség igazsága? Elég az hozzá: ment ő is; mikor aztán meglátta a lángoló keresztyénség mellett a megvilágított karácsonyfát és az ajándékokat, melyekből Józsinak és neki is készítették, ezekhez még amit halott ama karácsonyi evangéliumból, melyet a családapa felolvassott s ehhez még felharsant a szép karácsonyi ének, melyet a gyermekek elénekelték, mindez oly hatalmasan hatott szívére, hogy alig volt képes önmagán uralkodni, hogy ő is ne mondja: „Krisztus megszületett!”

De mégis leküzdötte magát, nem akar „szakadár”-rá lenni. Ha marosan elment onnan, nehogy meggyőződjek; de kísértője mard neki a Józsi szép mondata, mely szüntelen csengett a fülében: — „Ugy szerté Isten a világot, hogy az Ő egyetlenegy szülött fiát adá.”

VI.

A karácsony elmúlt. Józsi nem mardjon tovább annál a veszedelmes háznál; a nagypapa határozottan kívánja; harmadnapra otthon legyen.

Jő a fiu, de fájo szívvél; a karácsonyi ünnepek gyönyörűek voltak; azt véli, e nélkül ő nem élhet.

De ime! Amint belép lakása ajtaján, mit lát? Az asztalra állított szép fényvilágát, mely szépen árasztá fényvilágát, ez alatt pedig ama gyönyörű karácsonyi mondat: — „Mert úgy szereté” stb.

Mi módon jutott ez ide? A nagy apa nem állhatott tovább ellent a Hatalmasabbnak, legyőzetett. Bármennyire ellenkezett is, meg kellett értenie, hogy unokáját a keresztyénség fényétől nem viheti többé vissza a zsidóság setétjébe s az előzmények után ő sem tehetett jobbat, mint szívébe bocsájtani a karácsonyi örömet, mely jébe s az előzmények után ő sem tehetett jobbat, mint szívébe bocsájtani a karácsonyi örömet, mely az egész nép örömevé lőn. Abban a karácsonyfa alatt: „Ugy szereté Isten a világot, hogy az Ő egyetlenegy szülött fiát adá, hogy minden, valaki hiszen benne, el ne vesszen, hanem örökéletet vegyen. Halleluja, halleluja! Örvendjünk ezen mindnyájan. Krisztus vigasztalónk akar lenni.

EGY CSALÁD KARÁCSONYI ÖRÖME.

Hamburgban egy Krüger nevű napszámos házat nagy szükség uralta. A gyermekek hosszú ideig betegek voltak, ami által sok kiadások lettek. A nő most esett le fáradtan, betegen és nem volt segítés a részére; mert a tél igen erős lévén és a férj nem keresett semmit sem, mivel enm volt

munkája. Krüger máskülönben istenfélő ember volt és szívvél-
lélekkel Istennek élt, de ezen a napon az ördög erőszakkal ostromolta az ő hitét, különösen amikor a beteg neje azt mondotta neki, hogy ő mégis küldje ki a gyermekeket az utcára, hogy ottan ők, — mint ez Hamburgban szokás, — a járókelőktől egynéhány márkát kéregetnének. A férfi ez ajánlat ellen protestált, de a felesége azt mondta rá, hogy jobb koldulni mint éhezni. Erre őtet is körül vette az elkeseredés és azt gondolá: ha a szegény munkásoknak csak az volna, amit a gazdagok karácsonykor elköltének, akkor ő egyszer s mindenkorra kisegítve volna; ők egymás között gazdagon ajándékoznak, de a szegény, földhözragadt embertársaikra nem gondolnak. Ez egy szép karácsony ünnepség, így a pogányok is ünnepelhetik a karácsonyt.

De az ő leánya Anna másképp gondolá és mondá: „Kedves apám, de azért mégis létezik szent írási gazdagság, amelyek sokat tesznek a szegényeknek.”

„De azko ritka madarak, akik ide tévednek a mi hajlékunkba!”

A karácsony esteli nap reggelén kiment Krüger újból munkát keresni. Amint az utcán végig haladt, egy gazdag hölgyet látott előtte elmenni Majd hirtelen valami vakító tárgy esett le a földre, a nélkül, hogy a hölgy észrevette volna. Krüger oda sietett és föl emelé az elvesztett tárgyat, ami egy karperec volt s amely valahogy a kezéről csuszott le. Az első gondolata az volt: „Hogyha te ezt eladod, akkor segítve volnál!” De azután ismét egy másik érzelme sugalta: „Szegénynek lenni nem szégyen, de igazságtalannak lenni... — Ezzel a nő után sietett és átadta a karperecet és mielőtt még a hölgy meglepetéséből felocsudott volna, már ő akkor továsietett.

Egy sarkonálló egyén, aki látta, hogy a hölgy a karperecet ismét visszakapta, mondá: „Egy pénzdaráb annak a szegénynek is jót tett volna!”

„Mily szívesen adtam volna valamit neki,” nyilváníta a hölgy, „csak ne sietett volna oly gyorsan (Folytatás a 4-ik oldalon.)

EVANGELIUM HIRNÖKE

(The Gospel Messenger)

Az Amerikai Magyar Baptisták tulajdona

MEGJELENIK HAVONKINT EGYSZER.

ELŐFIZETESI ÁR:

Egész évre 80 cent.

Subscription 80 cents per year.

Előfizetői pénzek a szerkesztő nevére küldendők.

A SZERKESZTŐ ROVATA.

Még egyszer felvetjük azon eszmét, hogy a vasáranpi iskolások karácsonyi ünnepélyét használjuk fel a magyar szövetség megszilárdítására. Hála az Urnak, mi itt már szép vasárnapi iskola felett rendelkezünk, s ha az ünnepélyt jól felhasználjuk, akkor szépen tá mogathatjuk a szövetség pénztárát, az Ev. H. alaptökéjét, s a missio iskolát. E mellett jut a pogány missióra is, s a hol úgy há tározták, a magyarországi árva házra is kerül egynéhány téglára való. — Megszivlelendő.

* * *

A lap előfizetése lejár lapunk jelenlegi számával. Nem gondoljuk, hogy csak egy előfizető is kerüljön, aki lemond lapunkról. Ez a lap a szövetség tulajdonát képezi, s így személyi differenciák nem állhatnak utjában a lap pártolásának. Továbbá ez az egyedüli lap, melyet kizárólagosan a miénknek mondhatunk. Egy jó szülő gondot visel a saját gyermekéről, s szövetségünk jó híre megköveteli, hogy a mi egyetlen lapunk legalább általunk pártolva legyen. Örömmel jelenthetjük, hogy a kezelés mindig jobb, s a hibák, amelyek előfordultak, fokozott óvatosságot szültek nálunk. Tartalmára nézve pedig egyedül álló. Egy lap sincs magyar nyelven nyomtatva, a mely oly sokfélélt adna az olvasónak, mint a mi lapunk. Jegyezzük meg továbbá, hogy mi amerikai magyarok vagyunk s ez sokat jelent. Mi az a 80 cent egy amerikai magyar munkás évi kerestetéből ilyen kedves szellemi táplálékra. Ma-

gyarországi testvéreink az ő kerestetükhöz viszonyítva legkevesebb négyszer annyit adnak ki, mint mi. Egy kis ébredésre szükségünk van.

* * *

Nagyon szép jegyzőkönyvünk lesz, s aki meg akarja szerezni, az írjon e címre: Rev. L. Stumpf, 149 — 4th Ave., Homestead, Pa. Jegyzőkönyvünket mind egy szálig el akarjuk adni, 15 cent az ára. A megrendelésnél mindjárt küldjék be az árát is.

* * *

Minden gyülekezethez gyűjtő-ívet küldtünk, amelyen összeírjuk azoknak nevét, akik a magyarországi missiót támogató szövetségnek tagjai lesznek. A tagsági díj 25 centtől feljebb havonta. Meg akarjuk értetni testvéreinkkel azt, hogy az ez uton szerzett összeget nem számíthatjuk be az illetőnek missió gyanánt. Tehát ne gondolja senki sem azt, hogy ha ezen szövetséget rendszeresen támogatja, akkor nem kell adakoznia úgy mint eddig szokott. Ezt egészen külön vesszük, s ehhez külön szeretetet kell az Urtól kérni. Ha az iven p. o. azt írja, hogy havonta 50 centtel járul a társulat kiadásaihoz, akkor ezt úgy is teheti, hogy beküld egyszerre 6 dollárt a pénztárnokhoz s egy évre rendben van ezen szeretetbeli kötelességével. Vagy beküldheti két ízben is, szóval ahogy könnyebb, s a hogy jobb. A missó társulat ügyeit ideiglenesen a hármass bizottság vezeti a következő konferenciáig. Zborai t. ideiglenes elnök, Orosz t. ideiglenes levelző titkár, s Stumpf t. ideiglenes pénztárnok. A missio társulat alaptökéjéhez vagy a rendes havi kiadásához való hozzájárulást tehát Stumpf t.-hez kell küldeni, akinek a címét fentebb közöltük.

* * *

A munkásokhoz szétküldjük a statisztikai ívet is, kérjük azt január 10-éig az E. H. szerkesztőségéhez okvetlenül beküldeni.

EGY CSALÁD KARÁCSONYI ÖRÖME.

(Folytatás a 3-ik oldalról.)

el! — Talán ön tudja az ő lakcímét?"

"Természetesen", mondá a sarkon álló egyén, „én őt nagyon jól ismerem, a legkeservesebb szükségben él!"

Mialatt Krüger munka után volt, a háziur jött a lakásba és követelte a hátralékos házbért. Anna, Krüger leánya felvilágosítást adott a nehéz helyzetről és egy kis belátást kért a beteg anyjára vonatkozólag; de ő arra azt felelé, hogy ő vele szembe sincs senki belátással és ha ujévig a házbért nem tudják kifizetni; és ha ő akkor kéri, s nem tudják néki megadni, akkor január elsején nekik ki kell költözködni a lakásból.

"Mi mindent meg akarunk Önnek fizetni", felelé a leány, "de az én édes atyám még mindig nem talált munkát és ő oly szerencsétlen. Legyen irgalmas ezen a napon, amelyen a Megváltó hozzánk emberekhez irgalmat adott. Ő átveszi tőlünk a szükségét és a tartozást elküldi önnek".

"Igazán hiszi," mindá a háziur, "hogy Ő egy angyalt fog küldeni, hogy maguknak majd hatvan márkát kölcsönözzön? Na, erre so káig várhatnak!"

"Mennyivel tartozik önnek ez a lakó?" kérdé hirtelen egy hölgy a háta megett.

"Teljesen hatvan márkával", mondá zavarodottságában a háziur.

A hölgy már elővette a pénztár cáját, száz márkát olvasott a kezébe és mondá: "A negyven márkát számítsa a következő házbérre és most pedig írjon egy nyugtát, amire írja az előleget is!"

A háziur többféle okokat akart felhozni, de a hölgy szerény engedelemmel ott hagyta és a leány nyal bement a szobába, ahol az anya feküdt betegen. Anna az anyjának mindent el akart mondani, de a hölgy figyelmeztetőleg a kezét az ajkához emelte és mondá: "Itt van gyermekem öt tallér, eredj el és hozzál valami ennivalót magadnak és a kicsinyeknek és ugyszintén hozass fűtőanyagot a kályhába. Én addig, míg vissza

jősz, társalgásban leszek az édes anyáddal”.

Ezzel a barátságos hölgy a beteg nőhöz fordult, az ágya szélére ült és vidám szavakkal vigasztalá. Azt is mondá: ha Krüger haza jön, akkor menjen el mindjárt az ő férjéhez, akinek a címét is felirta; s ő majd fog neki munkát szerezni.

A beteg örömkönnyekeket hullatott s szívében hálával volt tele – és ez az öröm sokat segített betegségén. A hölgynek is örömkönnyeke csillogtak szemében, különösen akkor, amint látá, hogy a kisebb gyermekek az idősebb nővéreket milyen mohón körül rajongák, amikor ő egy nagy élekosárral visszatért. Teli örömmel jubilált az éhes csoportka: “Ó, már kapunk valamit enni”.

Mélyen megérintve s megindulva távozott el az előkelő hölgy és otthonába érve azt mondá férjének, hogy ilyen nagy örömet még soha semmilyen karácsonyi ajándék nem hozott neki, mint az a boldogság kitörése, amit a legnagyobb szükségéből megmentett család éreztetett.

Nagy sietséggel becsomagolt a betegnek egy szép darab hust, kávé, cukrot és süteményt, mindenféle apróságot és édességet a gyermekek részére egy nagy kosárba és még mellékelve elküldött egy kis karácsonyfát és egy csomag ruhát az ő szolgája által a munkás családjához.

Aznap este szomoruan, lehajtott fővel jött haza Krüger, mivel ismét nem kapott munkát. De ő amint betoppant, mennyire elcsodálkozott, amint a szoba közepén meglátá a szép karácsonyfát és a latta a sok ajándékot s amint neje és gyermekei őt kitörő örömmel üdvözölték és elbeszélték, hogy mit tett velök az isteni gond viselés!

Mélyen magába szállva kulcsolá össze kezeit és mondá: “Uram, bocsáss meg, hogy Benned kételkedtem; A Te áldó karjaid még ma sem rövidültek meg! Mi érezzük, hogy érettünk is lejöttél erre a szegény földre. Dicsőítve legyen a Te szent neved örökké!”

Ő AZ ENYÉM S ÉN AZ ÖVÉ.

Az Ur az én erősségem,
Bátorítóm, segítségem;
Hogyha félek,
Azért én csak benne bizom,
Tőle soha nem távozom,
Mig csak élek.

Ha beborul a láthatár
Felettem, és reménysugár
Nem látható,
Itt is biztat kedves szava,
Hogy nem hagy el engem soha
Az alkotó.

Velem van Ő, ha betegség
Megtámad, vagy ha szegénység
Veszen körül.
Mindez nem árthat én nekem,
Ha őtet imádja lelkem
S benne örül.

Ha a sziklák megrendülnek,
Egyre-másra összedülnek,
Mindez semmi.
Ha szememmel rápillantok
S szívemmel hozzá óhajtok
Folyton menni.

És ha eljön hatalommal,
Akkor sem aggodalommal
Tekintem őt.
Hanem öröm s hálátelten
Ott is úgy fogadja lelkem,
Mint megmentőt.

Övé lettem már e földön,
Az is maradok örökkön;
S majd oda át
Látni fogom egykor fényben,
Kimondhatlan dicsőségben
A szép hazát.

Balla L.

EGYKOR ÉS MOST.

Ő Szentsége
X. PIUS PÁPA
elismerése és apostoli áldása a
fordítónak.

Ő Szentsége
államtitkári hivatala
No. 93, 128.

A Vatikánból 1911. október 14.
Tisztendő Atya!

Ő Szentsége nevében köszönet
mondok Tisztelendőségének
egy példányáért
az Uj-Szövetség könyvei fordításának, melyet Ön magyar nyelv-

ven készített és az esztergomi érseki hatóság és a kármélita rend előjáróinak jóváhagyásával közvett.

Ő Szentsége dicséretesnek találta a célt, melyet Ön ezen fordítás készítésénél maga elé tűzött, s mely abban áll, hogy a nép alsóbb rétegének segítségére legyen és neki az Uj-Szövetség olvasását és megértését megkönnyítse, és óhajtja, hogy az Ön fáradásai Isten előtt kedvesek legyenek és gazdag jutalmat nyerjenek ama bő gyümölcsökben, melyeket a vallásos élet mélyítésével a hívők között teremnek.

Evégre Ő Szentsége szívből megadja a kért apostoli áldást, zálogául minél bőségesebb menyeyi kegyelmeknek.

Legőszintébb nagyrabecsüléssem kifejezésével vagyok az Urban

MERRY DTL VAL
bibornok

Valamikor a római egyház erősen tiltotta hiveit a biblia olvasástól, azt hangoztatván, hogy a szent írást csak a papok olvashatják. Luther idejében a biblia láncra vert rab volt. Hanem az igazság napja feltámadott, s ime a fenti sorok igazolják, hogy most már szabad a katolikus hiveknek is olvasni a bibliát. Természetesen erre azt felelik, hogy igen, de csak azt szabad olvasni, amit a szentszék jóváhagyott. Erre mi azt jegyezzük meg, hogy biblia nincs többféle, csak egy, ugyanazon eredetiből van fordítva az a biblia is, amit a protestánsok használnak. Tehát a róm. kath. egyházhoz tartozó hivek egész bátran olvashatnak bármilyen fordításban megjelent bibliát, ha az az eredetiből van átfordítva.

ADAKOZZUNK AZ

ALAPTÖKÉRE.

KONFERENCIA KÉPEK

25 cent

A SZERKESZTŐSÉGNÉL.

Missió közlemények.

A BRIDGEPORTI BAPT. NŐEGYLET.

—o—

Kedves olvasók!

Örömmel ragadjuk meg azon alkalmat, hogy a bridgeporti gyülekezetnek egy munkás osztályát, a női egyletet bemutassuk. Még egynehány év előtt, csak 6—7 tag volt e városban, sok megpróbáltatással küzdve. Hanem mi buzgón kiáltottunk az Urhoz, s Ő meghallgatott bennünket. Gyülekeztünk leginkább Gazsi István prédikátor testvér idejövele után lendült fel. Ő ugyanis mindjárt szervezte az ének és zenekarokat, megalakította a női egyletet, mely szervezetek mindnyája nagy segítséggel van a gyülekezet általános munkájában.

Női egyletünk minden szerdán este össze jön valamelyik testvérünk házában, hol épületes társalgás mellett különféle munkát végeznek. Ezen munkákat értékesítik, s az így bejött pénzt jótékony célra fordítják. Különösen szeretném megemlíteni, hogy a női egyletnek van egy igen lelkes tagja, ki mint szorgalmat nevelőanyja a nőtestvéreknek, ezen testvérnő Kiss Lászlóné, ki minden erejét igyekszik az Isten országa építésére fordítani.

Legyen az Urnak bő áldása úgy ezen bemutatott női egyleten, valamint mindazokon, kik szeretettel és lelkesedéssel karolják fel az Ur országát e földön.

L. B.

KERESZTELES PERTH AMBOYBAN.

—o—

A perth amboyi gyülekezet úgy szólván mint egy csecsemő ad életjelt magáról, mert az egyszerű evangélium alig egy és fél éve, hogy rendszeresen minden vasárnap prédikáltatik ebben a városban.

Ez alatt a kis idő alatt több testvér részt vett a munkában, mintegy három hónapja az utóbbi időben Tóth András testvér munkálkodik itt az Ur szőlőjében.

Az Ur megáldotta szolgálai által végzett munkát, úgy hogy szemléltették munkájuk gyümölcsét is, mely tíz lélekben nyilvánult. Az alámerítés szeptember 7-én történt este az angol baptista kápolnában.

Ezen a napon sok örömet engedett élvezni az Ur, melyért térjen hála és dics az Ő szent nevére. Ugyanis már a reggeli órákban éreztük az Ur lelkének működését és úgy az egész napon.

A délelőtti isteni tiszteletet Joó Ferenc testvér vezette. Szívmelegedően esetelte a földi javak helyes használatát.

Este pedig Zboray László testvér prédikált arról, hogy melyik a helyes bibliai keresztség. Joó testvér ez alkalommal szintén szólt és pedig arról, hogy kikén hajtható végre a helyes bibliai keresztség.

A prédikáció végeztével eléállott a tíz fehér ruhás, kiket Zbo-

ray testvér egyenként alámerített a víz hullámaiba.

Az Ur nevelje az Ő plántáit, hogy gyümölcstermők legyenek az Ur dicsőségére és népe örömére, Amen.

Egy jelenvolt.

—o—

ALÁMERÍTÉS HOMESTEADON.

Nagy örömünk volt e hó 16-án, mert olyankor a mennyei angyalok is örvendeznek, ha egy bűnös megtér és haza érkezik. Stumpf Lajos testvér megkezdte a tiszteletet az Apostolok cs. 10. rész, 47. vers alapjével. Az aktuson szép számu hallgató vett részt, a nagy terem egészen megtelt. Körülbelül 200 hallgató volt jelen, köztük néhány izraelita, mert Szalma testvér felesége zsidónő volt, Groszman Helén, és ezen zsidónő lett lelki Izrael, ki most hirdeti Homesheadon a többi rokonának az Ur Jézust. Nem szégyenli megvallani az Ő Megáltóját. A másik egy férfi, Jákchim Goronyi. Az Ur nevelje az ő gyenge plántáit az ő szent neve dicsőségére.

Duda István,

gyülekezeti jegyző.

—o—

Vegyes olvasmányok.

—o—

AZ ÉLETTELEN HATAS- TALAN.

—o—

Egy hűvös őszi nap délutánján beméne egy "yard"-i (udvar) munkás ember a kovácsműhelybe. Itten szándéka volt megcsináltatni a hidegvágóját, mely a munka közben valamiképen elromlott. A szerszám átnyújtá: akkor káromkodásra nyíltak meg ajkai, s ez által — legalább úgy látszott — azt akarta mutatni, hogy a legjobb akarat ellenére történt az eset. Azonban könnyen fel lehet tételezni, hogy nem más, mint egy előre kiszámított csíny volt; mert egy káromkodótól sok mindenféle rossz kitelik, még az is, hogy bizonyos módot és fogást felhasználjon a munka elkerülésére.

A kovácssegédnek igen rosszul esett hallani az illető Istenkáromoló szavait, mert ő már ekkor lelkileg ujjaszületett lélek volt. S itten egyuttal megjegyezhetjük azt is, hogy miután egy lélek engedelmeskedett ezen kedves felhívásnak, hogy: "Hagyja el a gonosz ember az ő utát és az álnok férfit az ő gondolatát és térjen az Urhoz stb." (Ézs. 55: 1 vers.) nagyon rosszul hat ő reá az, ha valaki Isten szidalmazza. Mondá tehát neki szeretetből, hogy ne szitkozódjon, de ő erre keveset adott. Miután a hidegvágó meg lett reperiálva, kiment az ember feladatát tovább folytatni. De csak kevés idő telt el és ismét a műhelyben termett: a panasz és káromkodás viharja közt dörgé, hogy megint elromlott a "chisle".

Ez megtörtént vagy háromszor akkor délután. Mind a három ízben intetett, hogy hagyjon fel azon szívet szakgató és lelket szomorító gondolatokat tartalmazó szavaival. A többszöri felhívás után, — mivel már valószínűleg megunta az intést hallgatni, és talán azért, mert azt gondolta, hogy keresztyén volta vagy keresztyénsége kétségbe van vonva — kihuzott zsebéből egy kis feszületet, melyet ő egy kis posztó féle burkolatban gondosan tartogatott. Elébe artván ezt a kovács kisegítőnek s kérdé tőle, hogy ismeri-e ő azt? S egyebek mellett azt is megemlítette, hogy ő azt már valami 12 éve, hogy a zsebében magával hordja.

A kérdésre a kellő felelet meg lett adva, amennyiben lehetett, meg aztán az élő Krisztusról is lett vallás téve.

* * *

Hogy ilyen tapasztalatokat kell átelnünk a jelen korszakban — sajnos. De ha csak ritkán fordulna elő egyegy ilyen forma eset, hagyján volna a dolog; de ki tudná megszámolni a fönt leírt tapasztalathoz hasonló példákat!? Gvakran lehet látni férfiakat és nőket, egyaránt, kereszttel a mellükön, mely hol egy zsinóron, hol aranyozott láncon csüng alá, vagy pedig közvetlen a kabáthoz van

erősítve: és mindezeknek dacára sokszor észre lehet venni, hogy az emberek nagyobb része jártasabb a trágár beszédben és káromkodásban, mint az imádságban és a lelki éneklésben. Ezen nyílt állítunkat igazolja az a körülmény, mely szerint többször látható és észlelhető, különösen egyes alkalomnál, hogy az imádkozás könyv nélkül nem igen megyen, de az erkölcsöket szennyező és rontó szavak felsorolása és az Istenkáromlása alaposan sikerül még akkor is, ha a szem be lesz hunyva, nem hogy valamikor még könyvre is volna szükség.

Továbbá több helyen látható, hogy a szobának négy falát nagy részben, ugyyszólván, szentképek takarják s a szekrény felületén szent szobrok állanak és a házban még sincs béke, nincs szeretet és lelki öröm: ezek helyét inkább a folytonos zürzavar, a szeretetlenség és a sötét harag foglalja el. Az átkot nem ujság hallani az anyai ajkáról; az atya részéről meg számos esetben több a káromkodás, mint az imádkozás. Néhol meg az izákoság bűnének fája gyökeredzett meg erősen, és ennek következtében a család itt-ott a nyomor és az inségnek áldozatává lett.

Az elmondottakra azt mondhatjuk a szentírás szavaival, hogy: "Nem kell ezeknek így lenniük, Atyámfiai!" ((Jak. 3: 10.)

De amiképen minden fának meg van a saját árnyéka és amint hogy minden okozatnak megvan a tulajdon oka: épen úgy meg van annak is a tulajdonképeni "reason"-ja, hogy az emberek ékitvők jónak, szépnek és szentnek gondolt dolgokkal és a mellett mégis foglyai a különféle bűnöknek.

Legalább is két okát telálhatjuk ezen szomorú ténynek.

1. A nép erősen belé van nevelve abba a hitbe, mely szerint, ha hódolnak a külsőségeknek és ha becsben tartják azokat, segítve lesz bűnös állapotukon. A fenti, nem régen átélt tapasztalat is ezt igazolja.

2. A lelkek engedik ezen téves hitben ringatni magukat. A jelenlegi körülmények minden tartózkodás

élkül erre engednek következtetni.

Kedves lelkek! Az első pont alatt megemlített elvet a Jézus Krisztus sohasem hirdette. Ha ezen állítás felől kétség rejtőzik szívetekben: „Tudakozzátok az írásokat” (Ján ev. 5: 39) És éppen ezért ne engedjük magunkat emberektől olyan irányba vezetni, a milyen irányba Üdvözítőnk nem vezetett és nem vezet senkit. Tekintsünk csak figyelmesen körül és meglátjuk, hogy az ember bűneitől nem szabadul meg a külsőségekhez való ragaszkodás által, ha mindjárt a legőszintébb lett legyen is az a hódolás. Akármilyen hosszú ideig is lenne az ember összeköttetésben a fent említettekkel, nem fog szabad lenni. Azonban efelett nem kell kétségbeesni amenekülni vágyó lelkeknek, mert „Azért ha a Fiu megszabadít titeket, bizonynyal szabadok lesztek.” (Ján ev. 8: 36. vers.)

— o — A PLETYKA.

— o —

A rágalmozások e világban felelő részben nem a szándékos rosszakarattól származnak, hanem az unalomból. Némely tiszteletre méltó gazdasszony nem tartja méltóságán alulinak, hogy kedves szomszédasszonyának a legapróbb csekélységei fölött órák-hosszán át ne vitatkozzon. „Ugye, még nem hallotta?” „No, hallja! még erről sem tud?” „Csak magának mondom, senkinek másnak. Ne mondja meg, hogy én mondtam, hogy ő mondta, mivel neki is mondták, ahol elmondták” stb. Ez a társalgás kezdete, látszólag nincs ebben rossz szándék, dehogy van — nem igazat sem akarnak mondani — a világért sem — sőt használni akarnak evvel felebarátjuknak — de mi a vége? Rágalom lesz belőle, óvakodjunk embertársaink megszólásától!

Aki rágalmakat szívesen hallgat, Annak békessége tőle távol marad,

KÉT MUNKÁS.

Egy munkásnak köveket kellett hordani az építkezésnél. A rakásban volt egy rendkívül nagy darab is, melyet szintén el kellett volna onnan vinni. Mikor a munkás ezt megközelíté, mindig érintetlenül hagyta, s csak az aprókat hordta.

Munkája közben szüntelen nyugtalanítá e gondolat, hogy utóbb mégis csak el kell vinnie a nehéz köveket is. Végre rá is került a sor; de mert a kisebbek hordásában, melyeket kedvetlenül cipelt el, már kimerült, most nem volt ereje a nagyot eltávolítani. Tehát ott kellett hagynia; de mert ez is be volt tudva napszámba, ezért egy részt levontak abból, még pedig jogosan, mivel nem végezte el mindazt, amire felfogadták.

Egy másik munkásnak ugyanilyen feladata volt.

Ez kiválogatta előbb a legnagyobbakat, mert jól tudta, hogy nem is lehet másként, tehát vidáman cipelte azokat, habár keservesen is; előre örült, hogy ezek után az apraja következik.

Igy mielőbb kész is lett, jókedve megmaradt, mert előbb a legterheesebbet legyőzte.

Aki gyors, vidám és serény, Gyarapodik, nem lesz szegény; De ki dolgát kerülgeti, Inség, nyomor körülveszi.

VASARNAPI LECKÉK.

Jan. 4. 1914.

JÉZUS ÉS A GYERMEKEK.

Márk 9, 30—41; 10, 13—16. Ar. m. Alázatossággal ékesek legyetek belől: mert az Isten a kevélyeknek ellenkező áll, az alázatosoknak pedig adja az ő kegyelmét. 1. Péter 5, 5.

Az Ur világosan beszélt tanítványai előtt az ő haláláról, jelezvén azt, hogy az emberek megölik őt, de harmadnapra feltámad. Az ő küldetése abban állott, hogy itt a földön szenvedjen a bűnösök helyett, megváltást szerezve eáltal rés-ökre. Kinek kellett ezzel leginkább tisztában lenni, mint az ő tanítványoknak? Mégis azt olvassuk, hogy „nem értik vala.” Csudálatos dolog, hogy ilyen nyílt beszédet sem értettek a tanítványok. Hanem a következő versekben megtudjuk, hogy miért nem értették mindereket. Az ő elméjüket elfoglalta egy nagy kérdés anyira, hogy miért nem voltak képesek valami másról is gondolkodni. Az Ur kérdése vonta őket, hogy miről vetekedtek az uton, hanem a tanítványok, mint a cselintem kapott gyermek, nem mertek szólni.

ni. Milyen jó volna, ha soha sem foglalkoznánk olyan dolgokkal, melyeket szégyenlünk kell az Ur előtt. A tanítványokon erőt vett a nagyras szelleme, s ezért vetekedtek egymás között. A nagyras mindig vetekedést szül, s nem volt még olyan veszélyes ellensége a kereszténységnek, mint ez a szellem. Vajha kipusztult volna már teljesen.

Az Ur Jézus egy gyermeket vett elő, hogy az ő országának alaptörvényét megmagyarázza tanítványainak. A gyermeki tanulmányosság, a magáról semmit sem gondolás, az engedelmisség, ezek a jellemvonások teszik lehetővé azt, hogy hasznosak legyünk az Isten országában. Ezzel kapcsolatosan egy másik tanítást is adott az Ur, és pedig az elhagyatott gyermekekről való gondviselés áldásos voltát mutatja fel. A gyermekek Jövéjét úgy biztosíthatjuk, ha őket az Urhoz hozzuk. A szülők és gyámok legfőbb kötelessége, hogy a gondolkra bízott gyermekeket az Urnak neveljék.

Jan. 11.

A HETVEN TANITVÁNY KIKÜLDÉSESE.

Lukács 10, 1—24. Ar. m. Mert nem ti vagytok, akik szólni fogtok, hanem a ti mennyi atyátok lelke az, aki szólni fog ti általatok. Máté 24, 20.

Az Ur halálának közelétekkel fokozottabban kívánt foglalkozni azzal a fontos munkával, mely az Isten országának az evangélium prédikálása útján való ismertetéséből állott. Ezért kiküldött 70 tanítványt, kik az emberek gondolatát eme fontos dologra tereljék, hogy annál eredményesebb legyen az ő személyes látogatása. Ezen hetven tanítványt két-kétként küldte el az Ur. Mielőtt az általános utasítást kiadta volna részükre, a nagy munka iránti érdeklődésüket keltette fel. Kevés a munkás. Ez volt eleitől fogva a panasza. Ez a mai időnek is a panasza, ma is kevés a munkás, s még kevesebb, mint amennyit mi látunk. Igen sokan a „keves munkás”-ok között is hivatlanul jöttek be a munkakörbe, s csak a „könnyű” megélhetés csábja vonta oda. Igazi munkás kevés van ma is.

Hova küldi az Ur az övét? Nem ünneplő kirándulásra, hanem a farkasok közé, olyan helyekre, hol szeretnék széttépni őket azért az örömhírt, amit oda visznek. Az emberek nem tudják az evangélium értékét, azért csábítónak nevezik a prédikátorokat, gunnyal illetik, s üldözéssel viszonozzák az ő szeretetüket.

Úres kézzel kellett utra kelniük. De hát miből élnek? A más asztalának a terhei lesnek? Igen, mert méltó a munkás az ő tápláltságára. Ez csak egy rövid időre szóló küldetés volt, mégis fölmentette az Ur a küldötteket a létfenntartás gondolat alól. Sokan nem akarják ezt megérteni, de az Ur s az ő jóvá népe nem alkalmazkodik sem a rajongókhoz, sem az irigyekhez.

A küldöttek áldást vittek magukkal oda, ahova mentek. Kik ezen áldást nem fogadák el, az áldás visszatért a tanítványokra.

Ezen küldetéssel kapcsolatban az Ur föl-említi azon városokat, melyekben a legtöbb Isteni erőst cselekedett, s mivel e városok népe csak megbámulta őt, de szívét beárta előtte, kemény ítéletet mondott ki rájuk.

Jan. 18.

AZ IRGALMAS SAMARITÁNUS.

Luk. 10, 25—37. Ar. m. Szeresd a te felebarátodat, mint te magadat. Márk 12, 31.

Egy törvénytudó kérdést intért az Urhoz, kisértvén őtet. A kérdést feltéve köztűt különbség van. Az egyik komoly tudakozódó, ki kíváncsi arra, vajna a feleletet, a másik kíváncsi, kinek ha egy kíváncsi a teljesíttetés, mással áll elő, míg vannak kérdézők, kik nem tudomány-szomjából, sem kíváncsiságból, hanem meg-szényenítés okáért tesznek fel kérdéseket. Az Ur az utóbbit fajta kérdézők közötti igen komolyan szokott bánni.

A kérdés tárgya igen fontos volt, nincs fontosabb személyi kérdés, mint ez: Mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? Sokat fáradozunk a mai időben, hogy ezen kérdéshez hozhasuk az emberek gondolatát. Ugyancsak nehéz az emberekkel a helyes feleletet megérteni. Oly sokféle feleletet adnak ma a kérdésre, hogy az emberek azt sem tudják, hogy melyik legyen az igaz. Hanem az Ur e férfiak az ő kérdéséhez méltóan adta meg a feleletet. A törvény embere (Isten törvényéről van itt szó) se-hogy sem tudott a cselekedetek kötelező volta alól kimenekedni, hát az Ur a cselekedetekre mutat rá. Tudod, hogy mit

kíván a törvény, cselekedd azt és élz az által. Persze, hogy tudta a törvényt, csak annak alkalmazásával nem volt tisztában. Kicsoda az én felebarátom? Ki az, akit szeretnem kell? A szenvedők, kiknek segítségére van szükségük. A könyörületesesség gyakorlására, mely a szeretetből ered, csak azt kell tudnunk, hogy az illető segítséget igényel. Hogy milyen nemzetiségű, milyen családból származott, vagy hogy jutott bajba, azt nem kell kérdeznünk. Mindezeket nem kérdezte az irgalmas samaritanus. Ez a leckénk fő tanulsága. Ez a szeretet leírása. Az olyan szeretet, amely semmibe sem kerül, semmit sem ér. A szeretet áldoz, fárad anélkül, hogy viszont áldoztat várna.

Jan. 25.

MIKÉNT KELL SZOLGÁLNI AZ UR JÉZUS.

Luk. 8, 1—3; 9, 57—62; 10, 38—42. Ar. m. Amit cselekedtetek egygyel az én kicsiny atyámfal közül, én magammal cselekedtetek. Máté 24, 40.

Leckénk három szövegből van összetéve, melyek egy közös fő gondolatot szolgáltatnak. Mária Magdaléna nagy kegyelemben részesült, az Ur 7 ördögöt üzött ki belőle, s ezzel boldoggá lett téve. A megtisztított egyének nemcsak boldogok, hanem hasznosak is. Így Mária más szent asszonyokkal egyben marhákból sáfárokodtak, megalakították az első női missió társulatot, hogy az evangélium prédikálását lehetővé tegyék. Lehet, hogy azon egy darabba szőtt runa is, melyet az Ur keresztre feszítettése alkalmával viselt, s amelyre sorsot vetettek, szintén valamelyik előkelő tanítvány-nőnek sajátkezű munkája volt. Az Ur Jézus lehet szolgálni pénzzel, ruhával, kenyérral, amint azt az arany mondatunkban találjuk.

A másik szöveg szerint két emberre találunk, kik készek voltak felajánlani személyes szolgálatukat, mely alatt értjük az ő képességüket és idejüket. Az Isten országában szükség van olyan emberekre, kik magukat egészen oda szentelik a nagy célnak. Hanem mindkettőnél talált az Ur valamit. Az első talán a ferde megélt reményről volt elragadtatva, s azt hitte, hogy egy feres álláshoz jut, ha Krisztus követője lesz. Ha valaki ilyen célból ajánlja fel magát, azt az Ur nem használhatja. A hamis buzgóság hamar lehűl az olyan zuhany alatt, amilyent az ez ember kapott. A tévovás megtestesülése a második jelentkező. A hosszú időt igénybe vevő temetési szertartást fontosabbnak találta az evangélium prédikálásánál. Az ilyen embereknek mindig kerüli valami „fontos” dolgok, s így hasznavehetetlenek.

A harmadik egy ismert kedves jelenet, amidőn Mária és Mártha vendégek fogadták az Ur Jézust. A jószággal való sáfárkodás hasznos szolgálat, a személyes átadás feltétlenül szükséges szolgálat, az izletes eldelekre is szükségük van az Ur követőinek épügy mint a Mesternek, hogy szükségük volt az eledelre, tehát Márthának is van szükség. Hanem szükség van olyan tanítványokra is, kik tanulnak, kik a Mester lábairál időznek, s ilyen volt a merdicsért Mária. Te hogy szolgálz az Urnak?

IMAHÁZAK CIMEI:

Wardl Missió, Werd. W. Va. Box 55.
Buffalo, N. J. 350 Austin St.
Cincinnati, O. (Román) Dayton and White man Str.
Cleveland, O., 8005 Holton Ave.
Cleveland, O. West Side missió: 2111 W. 25-ik St.
Dayton, O., Dakota St.
East Youngstown. Régi iskola épület.
West Youngstown-i missió. Missionárus lakása: 1150 Manning Ave.
Homestead, Pa.: 149 N. 4th Ave.
West Pullman, Ill. 118 Str. and Union Ave.
McKeesport, Pa. Market St.
New York, Second Ave. 164.
Passaic, N. J.: 208 4th St.
Martins Ferry, O. 709 Maine St.
Philadelphia, 938 N. Fifth St.
Harrisburg Herr St. near N. Cameron.
Scranton Cor. Bundy and Return Ave.
Beverly Cor. 6th Ave. and Dixon St.
New Castle, Pa.: 7. E. Reynolds St.
Detroiti gyülekezet: 96 Thaddeus Street Detroit, Mich.
Bridgeport, Conn. Cor. Sullivan and Fairfield Ave.

Feladás szerkesztő: OROSZ ISTVÁN.
Editor: STEPHEN OROSZ.